

Elia – Nummer ti

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856

Millerittbevegelsen ble i Jesaja kapittel sju framstilt ved en sekstifemårsprofeti som begynte i 742 f.Kr. Disse sekstifem årene som fant sted i Jesajas historie, representerer de sekstifem årene fra 1798 til 1863. Alfa og Omega vil alltid framstille enden sammen med begynnelsen.

Sekstifemårsprofetien identifiserer forbannelsen med de sju tider mot Israels nordlige og sørlige riker. De første sju tider mot det nordlige riket begynte i 723 f.Kr., nitten år etter at Jesaja la fram forutsigelsen for kong Akas. De siste sju tider mot det sørlige riket begynte ved slutten av de sekstifem årene, i 677 f.Kr.

Den første forbannelsen på sju tider mot Efraim endte i 1798, som var endetiden da synet ved Ulai-elven i Daniels kapittel åtte og ni ble avseglet. Det markerte profetisk både ankomsten av den første engels budskap og den profetiske begynnelsen på millerittbevegelsen. Den siste forbannelsen på sju tider mot Juda endte i 1844, som var ankomsten av den tredje engels budskap. Nitten år senere, i 1863, markerte de sekstifem årene som er fremstilt i begynnelsen av forutsigelsen, slutten på millerittbevegelsen og begynnelsen på den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke. Sju år før 1863, i 1856, begynte James White å påvise at millerittbevegelsen hadde opphørt å være menigheten i Filadelfia og hadde blitt menigheten i Laodikea. Hans barnebarn skriver, da han forfattet Ellen Whites biografi, om historien i 1856 og det laodikeiske budskapet.

«Budskapet til Laodikea»

Sabbatshelligholdende adventister hadde inntatt det standpunkt at budskapene til de sju menighetene i Åpenbaringen 2 og 3 skildret den kristne kirkes erfaring gjennom århundrene. De hadde kommet til den konklusjon at budskapet til menigheten i Laodikea gjaldt dem de nå kalte navnadventister, dem som ikke hadde tatt imot sabbaten på den sjuende dag. I en kort lederartikkel i Review for 9. oktober reiste James White noen tankevekkende spørsmål, som han innledet med å si:

Spørsmålet begynner på ny å melde seg: «Vokter, hvor langt på natt?» For øyeblikket er det bare rom for noen få spørsmål, stilt for å henlede oppmerksomheten på det emnet de gjelder. Et fullstendig svar, stoler vi på, vil snart bli gitt.—Review and Herald, 9. okt. 1856.

«Av de elleve spørsmålene han stilte, var det det sjette som rettet søkelyset mot laodikeerne.»

«6. Illustrerer ikke laodikeernes tilstand (lunkne, og verken kalde eller varme) treffende tilstanden hos dem som bekjenner den tredje engels budskap? — Ibid.»

«Det siste spørsmålet blottlegger saken:

«11. Dersom dette er vår tilstand som folk, har vi da noe virkelig grunnlag for å håpe på Guds velvilje, med mindre vi gir akt på den trofaste Vitnes råd? Jeg råder deg til å kjøpe av meg gull

lutret i ild, for at du kan bli rik; og hvite klær, for at du kan være kledd, og skammen ved din nakenhet ikke skal bli synlig; og salv dine øyne med øyensalve, for at du kan se. Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg; vær derfor nidkjær, og omvend deg. Se, jeg står for døren og banker; om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde måltid med ham, og han med meg. Den som seirer, vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom også jeg seiret og satte meg med min Far på hans trone. Åpenbaringen 3:18–21.—Ibid.»

«Det er tydelig at sannheten i saken så vidt begynte å gå opp for James White. Det neste nummeret av Review inneholdt en fremstilling over sju spalter om de sju menighetene, under denne tittelen. I sine innledende bemerkninger erklærte han:

«Vi må være enige med enkelte moderne fortolkere i at disse syv menighetene bør forstås som representerende syv tilstander i den kristne kirke, i syv tidsperioder, som dekker hele den kristne tidsalders område.»—Ibid., 16. okt. 1856.

«Deretter tok han opp profetien og behandlet hver menighet for seg. Da han kom til den syvende, den laodikeiske, erklærte han:»

Hvor ydmykende for oss som et folk er ikke den sørgelige beskrivelsen av denne menigheten. Og er ikke denne fryktelige beskrivelsen et fullkomment bilde av vår nåværende tilstand? Jo, det er den; og det vil ikke være til noen nytte å forsøke å unndra seg kraften i dette gjennomtrengende vitnesbyrdet til menigheten i Laodikea. Må Herren hjelpe oss til å ta imot det og dra nytte av det.—Ibid.

«Etter at han hadde viet to spalter til menigheten i Laodikea, fremførte hans avsluttende bemerkninger en sterk appell:

«Kjære brødre, vi må seire over verden, kjødet og djevelen, ellers skal vi ikke ha noen del i Guds rike.... Ta fatt på dette verk straks, og gjør i tro krav på de nådige løftene til de angrende laodikeere. Stå opp i Herrens navn, og la deres lys skinne til herlighet for hans velsignede navn.—Ibid.»

«Responsten fra marken var elektriserende. G. W. Holt fra Ohio skrev den 20. oktober:»

«Ja, jeg tror at vi som er i det tredje budskapet med Guds bud og Jesu tro, er den menighet dette språket er rettet til; og vi kan ikke være for tidlig ute med å be om prøvd gull og hvite klær og øyensalve, for at vi må kunne se.»—Ibid., 6. nov. 1856.

«Fra Nordøst ble en ny røst hørt om emnet, Stephen N. Haskells, fra Princeton i Massachusetts. Som førstedagsadventist hadde han begynt å forkynne i en alder av 20 år; nå, tre år senere, var han i den tredje engels budskap. Som en grundig bibelgransker valgte han, etter å ha sett Whites korte innledende lederartikkel som introduserte spørsmålet om de syv menigheter, å skrive et lengre innlegg for Review:»

«Det emnet det er henvist til, har i noen måneder nå vært av dyp interesse for meg. ... Jeg har i noen tid vært ledet til å tro at budskapet til laodikeerne tilhører oss; det vil si dem som tror på den tredje engels budskap, av mange grunner som jeg anser for å være gode. Jeg vil nevne to.—Ibid.

«Dette gjør han, idet han vier to spalter til sine konklusjoner. Da han avsluttet, erklærte han:»

«En teori om den tredje engels budskap vil aldri, nei aldri, frelse oss uten bryllupskledningen, som er de helliges rettferdighet. Vi må fullende hellighet i Herrens frykt.—Ibid.»

«Etter hvert som James White fortsatte sine lederartikler om budskapet til menigheten i Laodikea, var de begrepene de sabbatsholdende adventistene nå leste i Review, oppsiktsvekkende; men ved ettertensom og bønnfull overveielse ble de sett å være anvendelige. Brevene til redaktøren viste en ganske alminnelig enighet og antydning at en vekkelser var i gang. At det kraftige budskapet ikke var et utslag av opphisselse, ble bekreftet av den første artikkelen i Testimony No. 3, utgitt i april 1857, med tittelen Be Zealous and Repent. Den innledes slik: «Herren har vist meg i syn noen ting angående menigheten i dens nåværende lunkne tilstand, som jeg vil fortelle dere om.»—1T, s. 141. Her fremstilte Ellen White det som var blitt vist henne om Satans angrep på menigheten gjennom jordisk fremgang og eiendeler.» Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, bind 1, 342–344.

Millerittbevegelsen begynte profetisk som menigheten i Filadelfia, og i 1856 ble den menigheten i Laodikea. Sju år senere tok bevegelsen slutt, og Syvendedags Adventistkirken begynte som menigheten i Laodikea og vil forbli slik, inntil den blir utspydd av Herrens munn. Bevegelsen til de hundre og førtifire tusen kom ut av folden til menigheten i Laodikea, slik Millerittbevegelsen kom ut av folden til menigheten i Sardes. Bevegelsen til de hundre og førtifire tusen er parallell med Millerittbevegelsen ved at den første bevegelsen forandret seg fra Filadelfia til Laodikea, og den siste bevegelsen forandrer seg fra Laodikea til Filadelfia. Overgangspunktet fra Filadelfia til Laodikea i Milleritt-historien er uttrykkelig angitt som 1856, så overgangspunktet må også være angitt i den siste bevegelsen, for Gud forandrer seg aldri. Overgangspunktet blir identifisert i Åpenbaringen elleve med de to profetene som blir drept i gatene.

Og når de har fullført sitt vitnesbyrd, skal dyret som stiger opp av avgrunnen, føre krig mot dem og seire over dem og drepe dem. Og deres døde kroppar skal ligge på gaten i den store stad, som i åndelig forstand kalles Sodoma og Egypt, hvor også vår Herre ble korsfestet. Åpenbaringen 11:7, 8.

Den siste bevegelsen ville dø, deretter stå, og deretter bli oppreist som banneret. Ved å gjøre dette ville den samordne seg med det republikanske hornet. Det republikanske hornet danner et bilde av dyret, og dyret som det danner bildet av, omtales i Åpenbaringen sytten, og dette dyret blir identifisert som det femte hodet som fikk et dødelig sår, og som skulle bli oppreist som det åttende hodet. Det skulle bli oppreist som det åttende, som var av de sju.

Og dyret som var og ikke er, er selv den åttende og er av de sju, og går bort til fortapelse. Åpenbaringen 17:11.

Det republikanske hornet ville danne et bilde av dette dyret, og det ville derfor bli drept og deretter oppstå igjen. Da det oppstod igjen, ville det være det åttende hodet, som var av de sju foregående hodene. Det protestantiske hornet rir på det samme jorddyret som det republikanske hornet og måtte derfor besitte de samme profetiske dynamikkene. Overgangen fra Filadelfia til Laodikea i den millerittiske bevegelsen er et forvarsel om overgangen fra Laodikea til Filadelfia i den siste

bevegelsen.

Da den siste bevegelsen fikk et dødssår den 18. juli 2020, døde den som Laodikea. Når den, slik det er fremstilt i Åpenbaringen elleve, gikk over til Filadelfia, ville den representere den åttende menighet, det vil si av de sju. Døden i året 2020 ble parallellført av det republikanske horn, for siden endetidens begynnelse i 1989 hadde det vært seks presidenter. Den sjette president fikk et dødssår, som vil bli leget i 2024. Dette hode vil da være De forente staters åttende hode siden endetidens begynnelse i 1989, og det vil være av de sju. Begge horn var det sjette som blir det åttende. Denne sannhet er en stor del av budskapet i Jesu Kristi åpenbaring, som blir avseglet like før nådetidens avslutning.

Av denne grunn er det viktig å ha klarhet i den millerittiske historien som er et forbilde på vår nåværende historie. Søster White stadfestet James Whites anvendelse av Laodikea på bevegelsen i 1856, så dette er ikke en anvendelse som er avledet ved menneskelig logikk. Sju år før Syvendedags Adventistkirken juridisk ble knyttet til det republikanske hornet, ble den ved inspirasjon identifisert som den laodikeiske kirke. Dette betyr at det aldri har vært én eneste dag i Syvendedags Adventistkirkens historie da den var noe annet enn naken, fattig, blind, elendig og ynkelig. Denne profetiske virkeligheten gir konteksten og begrunnelsen for å erkjenne de fire tiltagende vederstyggelighetene i Esekiel kapittel åtte som adventismens fire generasjoner.

Når den millerittiske historien betraktes ut fra strukturen i Jesaja syvs sekstifem år, må det erkjennes at profetien om de syv tider er den profetiske paraplyen som dekker hele den millerittiske bevegelsens historie. I 1856 ble budskapet til den laodikeiske menighet nærværende sannhet for millerittisk adventisme. Han som fremlegger budskapet til Laodikea, var ikke James eller Ellen White; det var det Trofaste og Sannferdige Vitne.

Og skriv til engelen for laodikeernes menighet: Dette sier Amen, det trofaste og sanne vitne, opphavet til Guds skapning: Jeg vet om dine gjerninger, at du verken er kald eller varm. Gid du var kald eller varm! Derfor, fordi du er lunken og verken kald eller varm, vil jeg spy deg ut av min munn. For du sier: Jeg er rik, har overflod og har ikke behov for noe; og du vet ikke at du er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken. Jeg råder deg til å kjøpe av meg gull lutret i ild, for at du kan bli rik, og hvite klær, for at du kan kle deg med dem, så din nakenhets skam ikke skal bli åpenbar, og salv dine øyne med øyensalve, for at du kan se. Alle dem jeg elsker, refser og tukter jeg. Vær derfor nidkjær og omvend deg. Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde måltid med ham, og han med meg. Den som seirer, vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom også jeg seiret og satte meg med min Far på hans trone. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene. Åpenbaringen 3:14–22.

Det sanne vitne tilkjennegir at dersom noen ville «høre» hans røst, ville han komme inn og «holde måltid med ham». Dersom Laodikea ville åpne døren, ville Kristus komme inn og holde måltid med dem. Dersom Kristus får adgang, bringer han et budskap, for symbolikken i å ete representerer mottakelsen av et budskap. Budskapet kan i alminnelighet omtales som ganske enkelt det laodikeiske budskap, men det er en overfladisk betraktning av hva budskapet han tilbyr, representerer. I 1856 fremla Hiram Edson en rekke på åtte artikler som inneholdt den profetiske

informasjonen som utvider forståelsen av selve den første «tidsprofeti» som Guds engler ledet William Miller til å erkjenne og forkynne. I disse åtte artiklene identifiserer Edson korrekt de sekstifem årene i Jesaja sju.

Begynnelsen på Millers verk var oppdagelsen av de syv tider, og sju år før bevegelsen som fikk navn etter hans tjeneste skulle ta slutt, ble en dypere åpenbaring av nettopp denne profetien tilbudt millerittisk adventisme. Den ble tilbudt i det samme året da de ved inspirasjon ble identifisert som laodikeere. Profetisk, to tusen fem hundre og tjue dager senere, i 1863, ble Millers første oppdagelse av profetisk tid forkastet. Det laodikeiske budskapet for adventbevegelsen kom i 1856, og Herren banket på døren åtte ganger, med åtte artikler, for å se om Han kunne finne inngang. Ved bevegelsens avslutning ønsket Det sanne vitne å holde nattverd sammen med sitt folk ved å spise av selve det aller første tidsbudskapet fra bevegelsens begynnelse. Hans folk nektet å spise, og sju år, eller to tusen fem hundre og tjue profetiske dager senere, stengte Hans folk døren som var blitt åpnet med Davids nøkkel, som var blitt lagt i William Millers hånd. De vendte tilbake til en gammel samaritansk profet som gav dem løgn å ete og beseglet deres skjebne til å dø mellom et esel og en løve.

I 1856 befant det protestantiske hornet seg i synsdalens krise, for der det ikke er noe syn, går folket til grunne. I 1856 befant også det republikanske hornet seg i en krise.

1856 var preget av en fortsettelse av den voldelige konflikten kjent som Bleeding Kansas, grensekrigen mellom Kansas og Missouri. Striden gjaldt om Kansas skulle tre inn i Unionen som en fri stat eller en slavestat. Konflikten omfattet voldelige sammenstøt mellom slaveritilhengende og antislaveriske bosettere.

Den 22. mai 1856 fant det også sted en voldelig hendelse i Senatets kammer i De forente stater, da kongressmedlem Preston Brooks, en tilhenger av slaveriet fra South Carolina, brutalt angrep senator Charles Sumner fra Massachusetts med sin stokk. Sumner hadde holdt en tale mot slaveriet med tittelen *The Crime Against Kansas*, som dypt fornærmet Brooks. Episoden med stokkeslaget fremhevet de økende spenningene mellom Nord og Sør i spørsmålet om slaveriet.

I 1856 ble Det republikanske parti grunnlagt som et svar på den politiske uroen som Kansas-Nebraska-loven, vedtatt i 1854, hadde forårsaket, og som førte til økende motstand mot utbredelsen av slaveriet til nye territorier. Partiets første landsmøte ble holdt i Philadelphia, og John C. Fremont ble valgt som deres første presidentkandidat ved valget i 1856.

Kansas-Nebraska-loven organiserte territoriene Kansas og Nebraska og tillot nybyggerne i disse territoriene å avgjøre om de ville tillate slaveri innenfor sine grenser. Dette prinsippet, kjent som «folkesuverenitet», opphevet i praksis Missouri-kompromisset av 1820, som hadde forbudt slaveri nord for 36°30'-breddesirkelen i Louisiana-territoriet. Loven hadde en dyptgripende innvirkning på spørsmålet om slaveri i territoriene. Den gjenoppvekket de seksjonelle spenningene fordi den åpnet for muligheten at slaveriet kunne utvides til områder som tidligere ble ansett som fri jord, slik som Kansas. Vedtakelsen av Kansas-Nebraska-loven førte til en tilstrømning av både slaveritilhengende og slaverimotstandende nybyggere til Kansas-territoriet, idet hver side håpet å påvirke utfallet av avstemningen om folkesuverenitet. Denne konkurransen om kontroll over

territoriet førte til voldelige sammenstøt og en periode med lovløshet kjent som Bleeding Kansas i 1856.

Presidentvalget i 1856 var en betydningsfull politisk begivenhet. Det var preget av en trekamp mellom demokraten James Buchanan, republikaneren John C. Fremont og tidligere president Millard Fillmore fra Det amerikanske parti. James Buchanan vant valget og ble De forente staters 15. president.

James Buchanans presidentskap er først og fremst kjent for sin manglende evne til effektivt å håndtere de økende spenningene og motsetningene mellom Nord og Sør, noe som til slutt kulminerte i utbruddet av den amerikanske borgerkrigen kort tid etter at han forlot embetet. Hans presidentskap blir ofte betraktet som et av de minst vellykkede i amerikansk historie, på grunn av disse betydelige sviktene i lederskap og krisehåndtering.

Den beryktede Dred Scott-avgjørelsen i 1857 fastslo at slaver, enten de var i slaveri eller frie, ikke var borgere og ikke kunne reise søksmål for føderale domstoler. Den fastslo også at Kongressen ikke kunne hindre slaveri i territoriene til De forente stater. Demokraten Buchanan støttet offentlig den slaverivennlige Dred Scott-avgjørelsen.

Demokraten Buchanan sitt standpunkt til fordel for slaveriet lot ikke bare spenningene eskalere til borgerkrig, men hans manglende evne til å styre landets økonomi førte også til panikken i 1857, som var en av de største økonomiske nedgangstidene i amerikansk historie før den store depresjonen. Panikken i 1857 resulterte i en alvorlig økonomisk depresjon som varte i flere år. Bedrifter og banker stengte, arbeidsledigheten økte, og aksjemarkedet falt.

Under Buchanans presidentskap innledet sørstatene sin prosess med å løsrive seg fra Unionen, og de brøt ut som en reaksjon på valget av republikaneren Abraham Lincoln i 1860. Buchanan inntok en passiv holdning til løsrivelseskrisen og hevdet at den føderale regjeringen manglet myndighet til med makt å forhindre løsrivelse. Denne mangelen på besluttsom handling gjorde det mulig for løsrivelsesbevegelsen å vinne fremdrift. Hans mangel på sterk ledelse og hans motvilje mot å treffe avgjørende tiltak for å møte løsrivelseskrisen bidro til Sørenes oppfatning av at den kunne forlate Unionen uten å møte militær motstand.

I 1860 ble Abraham Lincoln, den første republikanske presidenten, valgt. Den 1. januar 1863 undertegnet og utstedte president Lincoln den endelige Emansipasjonserklæringen, som erklærte at alle slavebundne mennesker i territorium holdt av Konføderasjonen skulle settes fri. Denne presidentordren fikk betydelig innvirkning på borgerkrigen, idet den gjorde konflikten til en kamp ikke bare for å bevare Unionen, men også for å avskaffe slaveriet. Emansipasjonserklæringen frigjorde ikke umiddelbart alle slavebundne individer. Den gjaldt særskilt territorium holdt av Konføderasjonen, hvor Unionen hadde begrenset myndighet. Etter hvert som unionsstyrkene rykket frem og fikk kontroll over konføderert territorium, ble erklæringen håndhevet, og slavebundne mennesker i disse områdene ble satt fri. Emansipasjonserklæringen var et avgjørende skritt på veien mot den endelige avskaffelsen av slaveriet i USA og banet veien for vedtakelsen av det trettende grunnlovstillegget til USAs grunnlov, som ble vedtatt og ratifisert den 6. desember 1865.

Det republikanske hornet fra og med 1850-årene befant seg i krisen omkring slaverispørsmålet. To hovedinndelinger i landet ble representert ved to hovedretninger innen politisk tenkning. En separasjonsprosess begynte i 1856 da grupper som var henholdsvis mot og for slaveri, rykket inn i Kansas-territoret i et forsøk på å hevde sine syn på slaveriet, samtidig som Philadelphia ble skilt fra Laodikea. Demokratene var for slaveri, og republikanerne var mot slaveri.

I 1856 representerte Bleeding Kansas et mikrokosmos av den forestående krigen. I det året ble en slaveritilhengende demokrat valgt som leder for det republikanske hornet, og hans ineffektive lederskap ble symbolet på et ineffektivt presidentskap, inntil disse nylige siste dager. Han gikk forut for den første republikanske presidenten som ble tvunget til å rydde opp i rotet som Buchanans presidentskap etterlot.

Innen 1863 utstedte det republikanske hornet den mest betydningsfulle eksekutive forordning i landdyret i Åpenbaringen trettens historie. Den eksekutive forordningen gjaldt slaveriet. Ett avsnitt i proklamasjonen lyder: «At på den første dag i januar, i vår Herres år ett tusen åtte hundre og sekstitre, skal alle personer som holdes som slaver innenfor enhver stat eller bestemt del av en stat, hvis folk da skal være i opprør mot De forente stater, da, fra da av og for alltid være frie; og De forente staters utøvende regjering, herunder dens militære og marine myndighet, vil anerkjenne og opprettholde slike personers frihet, og vil ikke foreta noen handling eller handlinger for å undertrykke slike personer, eller noen av dem, i noen anstrengelser de måtte gjøre for sin faktiske frihet.» Selv om løsningen på slaveriets problem historisk sett var ufullstendig på det tidspunkt, blir Grunnlovens essens anerkjent når Lincoln skrev: «alle personer som holdes som slaver innenfor enhver stat ... skal da, fra da av og for alltid være frie.»

Lincoln vendte tilbake til det grunnleggende prinsippet som kommer til uttrykk i Grunnloven, som fastslår at «alle mennesker er skapt like». Lincoln vendte tilbake til de grunnleggende sannhetene samtidig som det protestantiske horn forkastet sin grunnleggende profeti, som er slaveriets profeti. Derfor, nettopp på den tiden da det republikanske horn utstedte sin mest betydningsfulle «executive order» i historien angående slaveriet, utstedte det protestantiske horn den mest betydningsfulle executive order i sin profetiske historie angående slaveriets profeti, representert ved Moses' ed og forbannelse. Det republikanske horn valgte å vende tilbake til grunnvollene; det protestantiske horn valgte å forkaste sitt grunnlag og vende tilbake til dem det var blitt instruert om aldri å vende tilbake til.

I 1863 var det republikanske horn delt i to leirer, slik oldtidens Israels rike ble delt på Jeroboams og Rehabeams tid. I 1863 ble det protestantiske horn juridisk knyttet til det republikanske horn, slik dette fremstilles ved Jeroboams to altere i Betel og Dan. De to horn beveger seg gjennom historien parallelt med hverandre, og historien om 1863 representerer i særlig grad de siste dagers historie.

Millerittenes historie blir gjentatt i historien om de hundre og førtifire tusen, med noen få profetiske forbehold. Et av disse forbeholdene er at målgruppen i milleritt-historien først var dem utenfor bevegelsen, og deretter bevegelsen selv. I bevegelsen til de hundre og førtifire tusen identifiserer de to røstene i Åpenbaringen atten to målgrupper, men disse målgruppene er omvendt

i forhold til milleritt-historien. Den første målgruppen er Guds folk, og den andre røsten er Guds andre hjord, som fortsatt er i Babylon.

En annen profetisk presisering er at selv om begge historiene går over fra én menighet til en annen, gikk millerittene fra Filadelfia til Laodikea, og den tredje engels mektige bevegelse går fra Laodikea til Filadelfia. Dette viser at millerittene gikk fra den sjette til den sjuende menighet, og de hundre og førtifire tusen går fra den sjuende menighet til den åttende menighet, som er av de sju.

Det republikanske horn begynte sin bevegelse fra en nasjon for slaveri til en nasjon mot slaveri i historien omkring 1863. Krisen i den historien etablerte to politiske partier som er de samme motstanderne i disse «siste dager». Akkurat som den første republikanske presidenten fra den historien ble myrdet bare dager etter at krigen tok slutt, ble den siste republikanske presidenten symbolsk myrdet og etterlatt i gaten som død mens verden frydet seg. Han ble myrdet, ikke bare dager etter at borgerkrigen tok slutt, men like før den endelige borgerkrigen begynner.

Den første republikanske presidenten ble forutgått av den mest ineffektive presidenten i amerikansk historie, og den siste republikanske presidenten vil bli forutgått av den samme. Ineffektiviteten hos den demokratiske presidenten som gikk forut for den første republikanske presidenten, fremskyndet den krisen som utviklet seg til borgerkrigen, og den samme ineffektiviteten finner nå sted. Den demokratiske presidenten som går forut for den siste republikanske presidenten, styrte økonomien på en slik måte at den frembrakte det største økonomiske krakket i amerikansk historie inntil det tidspunktet. De to horn løper parallelt frem til søndagsloven. I 1863 begynte den første generasjonen av begge horn, og for begge horn vil den fjerde og siste generasjonen vende seg mot øst og bøye seg for solen.

Elia-budskapet ledsages alltid av Guds dommer, som stadfester advarselsbudskapet. Verdens samfunn lever nå slik menneskene gjorde før syndfloden. De spiser, drikker og forventer at de globalistiske tekno-gigantene skal løse ethvert problem som måtte oppstå. Guds Ord viser at verden nå står på randen av en voldsom krise.

«Hva med natten?» Skjelner jeg rekkevidden av disse budskapene? Forstår jeg den plass de inntar i avslutningsverket i det store gjenopprettende system? Er jeg så fortrolig med «det sikre profetiske ord» at jeg i de begivenheter som finner sted omkring meg, kan se positive beviser på at den kommende Konge endog står for døren? Kjenner jeg det ansvar som hviler på meg, i lys av det lys Gud har gitt? Bruker jeg hvert talent som er betrodd meg som hans forvalter, i målrettet arbeid for å redde de fortapte? Eller er jeg lunken og likegyldig, delvis innblandet i en ugudelig verden, idet jeg bruker de midler og evner Gud har gitt meg, for en stor del til selvtilfredsstillelse, og bryr meg mer om min egen bekvemmelighet og komfort enn om fremgangen for hans sak? Styrker jeg ved min ferd «den overbevisning som har vunnet terreng i verden, at syvendedagsadventistene gir basunen en usikker lyd og følger i de verdsliges spor»?

«Vi hører fottrinnene av en Gud som nærmer seg for å straffe verden for deres misgjerning. Tidens ende er nær over oss. Verdens innbyggere blir bundet i knipper for å bli brent. Skal du bli bundet sammen med ugresset? Innser du at hvert år går tusener og atter tusener og ti tusen

ganger ti tusen sjeler fortapt, idet de dør i sine synder? Guds plager og dommer gjør allerede sitt verk, og sjeler går til grunne fordi sannhetens lys ikke er blitt latt skinne over deres sti.» General Conference Daily Bulletin, 1. april 1897.

Med min sjel har jeg lengtet etter deg om natten; ja, med min ånd i mitt indre vil jeg søke deg tidlig; for når dine dommer er på jorden, lærer verdens innbyggere rettferdighet. Jesaja 26:9.